

Лемка

РІК II.

Ч. 18 (42)

Львів, 15-го вересня 1935

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90
NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 вол., Чвертьрічно 1'— вол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам дол. або рівновартість.

Члени читальні «Просвіта» разом з членами «Читальняного Мішаного Хору» під управою Степана Цуприка в Горішньому Вислоці, по середній парох о. Ізидор Тимняк.

СМЕРТЬ БЕЛЬГІЙСЬКОЇ КОРОЛЕВОЇ

В Швайцарії, в четвер 29. серпня ц.р. згинула в автомобільній катастрофі бельгійська королева Астрида. Іхала вона автом, що провадив її муж, бельгійський король Леопольд III. Король є легко ранений і його життя нічого не загрожує.

Королева замолоду була вихована по господарськи, сама виконувала всякі домашні праці та працювала, як доглядачка в шпиталі.

Для нас Українців-Лемків — ця вістка дуже болюча, бо передчасно відійшла з цього світа людина, що тямала не лише про свій народ, але також цікавилася подіями Українського Народу. Доказом цього — її королівський дар, присланий в минулому році для жертв, що потерпіли від повені.

Похорон королевої, що полишила двоє дітей, відбувся у вівторок в столиці Бельгії, Брюкселі. В Бельгії протолосили національну жалобу.

БОЖЕ ВЕЛИКИЙ, ЄДИНИЙ..

(Церковню -- народній гимн)

Боже Великий, Єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осіни,
Світлом науки і знання
Нас, дітий, просвіти,
В чистій любови до краю
Ти нас, Боже, зрости!
Молимось, Боже Єдиний,
Нам Україну храни,
Свої всі ласки, щедроти
Ти на люд наш зверни.
Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світа,
Щастя дай, Боже, народу,
І многая, многая літа!

— Слова цього гимну треба вчитися на пам'ять!

**ВЖЕ ПО ПЕРЕДНІВКУ — ТОМУ
СТАРАЙТЕСЯ ВИРІВНАТИ ПЕ-
РЕДПЛАТУ!**

ТОРГОВЕЛЬНА ШКОЛА В ЯВОРОВІ.

Кружок «Рідної Школи» в Яворові відкрив з днем 3. вересня 1935. приватну виховну однорічну **Торговельну Школу**. Оплата около 15 зл. місячно, незасібні дістануть знижку. Приміщення в Бурсі ім. Франка, також приватні станції в Яворові дуже дешеві.

Читайте українські дівчата в **«Золотому Колосі»** на 1936. р. про **«Вишивану сорочку»** — на сторони 117; так починається:

— Мамо, а він мені викає! — засміялася Гануся, вбігши до хати.

— Хто Що? — питає здивована мати.

— Та бо ви не знаєте! Сиджу я на толюці, при гостинці, корови пасуться, а я вишиваю. Аж іде якийсь з міста. Такий молодий, гарний....

БОГОСЛОВСЬКИЙ ВИДІЛ У БРА- ТИСЛАВІ

Чехословацький уряд дістав згоду Апостольської Столиці оснувати на братиславському університеті богословський виділ.

ТІЛЬКИ ЧВІРКА, АБО АВТО

Апостольський Адміністратор, вніжджаючи на візитацію парохії, домагається від парохів, щоб по нього прислали або авто, або повіз із чвіркою коней і то на власний кошт. Інакше не хоче їхати. Останніми часами зажадав такого від парохів Боська та Сенькової Волі. Але тоді, коли сам іде у власному інтересі з Ріманова до залізниці, не вагається сідати на фіякра разом з риманівськими жидками, бо це — дешевше.

Поширюйте „Нашого Лемка“

Будьте вождями народу!

Всі знаємо, що до ведення війни потрібно: команди, війська, зброя та хліба. Одначе, щоб війну виграти, треба команди спосібної, і без застереження послужного війська, відважного, войовничого, на всякі випадки загартуваного, зброї, щоб не бракувало. Та найважливіше тут ще потрібно вождя, що був би духом армії, був би на устах кожного вояка. Тоді армія може мати певність перемоги. Подібного треба й в змаганні за душу народу.

Вояком, плугатором, стає тут кожний свідомий громадянин свого народу, що поза щоденними турботами за життя — на кожному кроці, в кожній хвилині, без застереження відданий Великій Ідеї — боронить, пробуджує, утверджує душу народу.

Чи не радієте, що за вашого життя нагода сама пхається до вас, і аж проситься, щоб ви стали одним діяльним звеном у тій оборонній армії за душу народу, щоб ви стали тим Ілієм, Єлісеєм, Йоною, Ісаїєм, тою Юдитою, тими братами Макавейськими, щоб ви стали пророком — вождом, який притігав би людські душі до себе. Стали тим плугатарем, що оре людські душі. Радійте, що ви народилися на світ у порі, що за свого життя можете прислужитися своєму народові. Радійте, бо коли так проживете свій вік, то в хвилині вашої розлуки з життям спокійно і вдоволено будете могли сказати:

— Народе мій! Я обов'язок свій сповнив.

Ви, будете певні, що пам'ять про вас в грядучім поколінні не загине.

Збруєю в тім змаганні за душу народу буде друковане і живе слово, відповідна діяльність і примір.

Ви, мусите так робити, щоб та наша зброя гомонила поміж далекі скелі-дебри, високі гори; бурюнами филь заходила скрізь, де тільки живе наш народ.

Не забувайте, що в часі цієї боротьби мусите часто заглядати до Біблії Нашого Народу і вчитися з минулого будувати майбутність.

У тім змаганні за душу народу мусимо всі знати про все, що діється на наших землях. Наш апарат мусить справно та в згоді працювати. Мусимо віднайти раду і поміч на всяке лихо.

Та такі найбільшу роль в тім змаганні за душу народу відіграєте всі, розкинені по селах і містах, ви свідомі селяне, робітники, інтелігенти. Тому перейміться наскрізь духом нашої ідеї і не журіться, що може ми вітром одити, Лазарем сити.

Ні! Погляньте на обдерту і голодну французьку армію. Перед нею стоїть «малий капраль» — Наполеон Бонапарте.

— Жовняри! — каже до неї — вас лихо кормило, ви ма'же нагі; правительтво винно вам багато, та нічого вам не може дати.... Я заведу вас до найбогат-

ГОСПОДАРИ, УВАГА!

По селах крутиться тепер багато обманців, що видають себе за секвестраторів і рабують, що попало.

До скарбових палат впливають численні донесення. Тому уважайте і жадайте від кожного легітимації з фотографією — інакше нікого не впускайте до хати, а тим більше не дозволяйте робити розшуків по господарстві. Не забувайте також брати на усі виплати посвідку з печаткою і підписом!

Кожного незнамого типу, що вештається по селі та лізе самовільно до господарських будинків частуйте палицею, хіба що це насправду урядник, тоді жадайте, щоб разом з ним ходив «шовтис», або друга сільська «шаржа»; не буде непотрібного клопоту.

шого краю в світі, віддам вам там великі провінції і міста, а там знайдете славу і багатство. Жовняри! Чи забракне вам відваги?

І що? Сього вистарчило. Дух вступив до тої обдертої армії з якої вороги кепкували, що накриють її шапками, але вона вдаряє як грим з ясноного неба на ворога і торощить його як туча.

А ми? Тут не іде боротьба, в котрій куля діравить, граната розриває, тут іде мистецьке змагання за душу народу, повинні відчувати голоси гробів і могил: Діти козацькі! На вас дивиться світ, чи ж даєте в наругу душу народу?

(Сфінкс).

Легка трапеца

Дев би того шиткою закапарив, лем би го підоначили.

Прикісний свігонько. Иржа зіла докус лемеш і чересло. Заснулася газдівка, всьой пропало, як реку Вайдилова чуганька. Поки щи жили небіщики, капарня судом скараньским дихтіла од причовка аж до хижніх дверей. Людоньки — пак розношали хлопську долю кади валь когрой. Фінка Морозова зо шафликом крізь боїщани дверця й з фаском поплянтала горі селом. Козирьова Каська останню поволічку з під голів сирітським здерла на передки до фартуха, а нон захланяк Мицків враз з Петром Бозяком остатню листву з затівка одфалатали й шамблики зо стаїні повилонмловили.

Не било кому сиріт окупити, хоц того безумом валялося на запечку й серед заграцаного жидівського шарашу.

Лем до якогоси часу. Пок ся зас шиткою дігори дном одвергло. Як з росом оглякло сирітську трапецу. З першого дня дігиська одшаршилися.

Докус однялися з таценькового листа живого.

Така го сирітська политика. Кет лем не вкажеш суканого батого, доценту кумоньки порозношають газдівські статки.

Не вrekli зависянки Пилипової обори.

Кой лем у півкіпках часувалося житьце, чорни вороги вдарили на село. Пішли свахи одношати сирітське розкракане.

— Гвариш, загрів тя, кой за сирітми и ангели обстають! Не заджіргнеш на ся сухой стрямбки, кожной пачемце одклякнеся од кости.

Навернувся до хиж сирітський няньо. Забанував домів. Гамеріцьки бизнеси зашмарив, бо дома дігиска бідують.

— Бач, небоже, гребувало лінського року вертати. Була би безчасно мати до тяжкої глини не пішла спочати.

А так сам карваньч теперіцька готу гамарню з бойсами.

Пилип закасав до лікте рукави. Ажи божи обличя оджов з павучиня,

што розпостерлося од намисника геть дігори, під сами грядки. Пак зас нагадавси.

— Добра небіщенька, уцгила челядинка — царство і небесне. Одгріла сирітників з пеленок. Жаль, бо гардзоула зо скоренок і зямся з Богом до хжи.

— Роботоньки-ж, бо то роботоньки! А руки од чого? Будуть герпнути. Нато дав Панбіг силу, аби ся вирабляти. Од лежаного не буде хліба. Габба ся рознимаг, істоньки хоче. Ніде не в такої ласки ладаної, прич газдівського приховку.

— Кой валяються сварни діти, мають очи на світ, до поцтивої роботи без скорботи підносять долони — докус од пакостей!

Не гим багатство, де царки тріщать од живого статку — але гев де яра згода. Синівська складанка гардиша, як богачова вибаганка; у складі, што очи зрятъ, руки поробять. Лем не верабоженькати, бо брез Бога не важисся ани до порога.

Юліян Бескид.

Критика нашого життя

Добра, розумна й річева критика дуже потрібна. Через критику пізнаємо свої блуди і хиби та стараємося їх направити. Нераз цілими роками людина робить цей самий блуд, аж поки не зверне хтось другий увагу. Завданням «Нашого Лемка» є вчити, провадити, вказувати правдивий шлях, критикувати зло, тож і я взявся критикувати наше щоденне життя в горах. Може я не всі болячки порушив, може навіть дещо хибно скритикував, тому був би я дуже радий, колиб у тій дуже важкій справі, яка торкає безпосередньо наших турбот, злиднів, нещастя, як нашого буденного життя, хтось споміж Шанових Читачів, такий, що проживає на Лемківщині, знає добре життя й душу Лемка, забрав річевий голос і написав до «Нашого Лемка» свої цінні думки і завваги. Є нам зле, отже якось найбільше самі стараймося, щоб нам було легше жити! Така ціль отсеї моєї першої критики.

1. ЕКОНОМІКА У ПРАЦІ.

Буває у нас, чоловік нагарується, як не-Боже сотворіння, а тимчасом хісна з того майже немає. А тимчасом люди розумні, культурні працюють по думці: «Як найменше праці, сили і напруження, а як найбільше хісна!» Тому такі люди не працюють так, що аж їм «язик на бороду вилазить», мають доволі часу на культурні цілі, як читання книжок, часописів, товариське життя, тощо. Ми теж мусимо вчитися і привикати працювати розумно, без зайвої витрати надармо природніх сил. Саме така праця зоветься *економічна праця*.

2. ТОЧНО ПРОДУМАНИЙ ПЛЯН.

Коли забираємося до якоїсь праці, мусимо наперед подумати, як до неї взятися, як її перевести й який буде тому кінець і вислід. А тимчасом в нас багато робиться на «гаряче». Газда злий, не подумавши добре, розказав зробити це і те, а з цього вийшло тільки нещастя. Рівнож коли маємо що говорити, пр. в уряді, суді, підчас якогось торжества, мусимо найперше все добре продумати. Думати, треба вчитися. Вчить думати книжка, рідна газета, роблення досвідів і проб на господарці і в майстерці, далі торгівля, суспільна праця для рідного народу, подорожування, а найбільше наука. Перед кожною по-

Народним обовязком кожного Лемка є виповісти в ПЗУВ обезпечення дозволеної законом 1/3 частини вартості будинків і обезпечити її негайно в одиночному **українському Товаристві взаємних обезпечень «ДНІСТЕР»** у Львові, вул. Руська ч. 20.

вою працею, перед кожним новим задумом, коли хочемо віднести успіх, мусимо мати *ясний, добре продуманий плян* і мусимо хотіти його виконати.

3. ЛАД І ПОРЯДОК.

В нас праця покищо не може бути розумна, себто економічна, бо немає в нас ладу і порядку. Коли прийде складати хочби такий віз, то передня теліга там, задня ту, в колесі бракує спиці, в драбині діти виломили щаблі, стратилася бряжка з хомота, кінь стратив підкову, подівся батіг і т. д. Отже, щоб в нас приготувити до виїзду віз, треба втратити на це пів дня. Чи треба булоби втратити стільки часу, наколиб все лежало на своїм місці, якби був на господарстві лад і порядок, якби газда мав цілу, а не розбиту голову? Напевно ні! Віз можнаби поскладати зручно і скоро. Я подав лишень один приклад з возом, бо на інші замало місця, але таких можнаби навести десятками. На госпо-

дарстві, в хаті, в убранню, коло себе мусить бути *взірцевий лад і порядок*.

4. МАЛО, ЗАТЕ ДОБРЕ!

Не є то зле, що кожний газда хотів би мати якнайбільше ґрунту. Але застановімся, як ми його управляємо? На весну газда старається якнайбільше заорати і засіяти, отжеж, коли ще до того весна коротка (спізнена), робить все на поспіх, ані добре не зоре, а ще гірше заборонує. Потім вам хвалиться: «Чуєте, маю тільки і тільки кавельций віска». А коли прийде збирати, збере мало що більше, як засіяв, бо в поспіху, в погоні за тим «дуже», ані добре не прогноїв, ані гідно не зорав, а вже заборонити, Боже ратуї! Якбудь заволочив, що ані скибу добре не порозбивав. Це також лишень один яскравий приклад, але таких можнаб навести більше. Чи не краще пристати на меншій, але зате обробити все добре, совісно й мати більший хосен, як гарувати над ніби «великим», яке рішуче менше приносить? (Дальше буде).

Пішки аж до Львова!

Читальня «Просвіти» в Лодині прислала нам письмо, що його поміщуємо:

«Члени нашої Читальні, секретар В. Присташ і М. Оливко пішки замандрували аж до Львова. Тут звиділи всі Українські Інституції та Установи, Товариства і фабрики. Тепер ми всі знаємо, що оголошення наших часописів правдиві, бо наші паломники привезли на доказ зшиток з печатками згаданих інституцій.

Але найкращим доказом, що наші брати-Українці в осередку наших земель дбають про нас, це дарові

книжки, що наші члени-паломники одержали у Львові та в Яворові — велика поміч для нашої Лемківщини — голодної на виховуючі-освідомляючі книжки. Тому віримо, що ви брати на Сході не дасте нам Лемкам пропадати.

Щиро дякуємо Рідним Братам у Львові за ці книжки та висказуємо похвалу для В. Присташа і М. Оливка, що безінтересовно подбали про сонне для нашої Читальні.

Читальня «Просвіти»
в Лодині.

—o—

ЗА ЩО СУДЯТЬ СВЯЩЕНИКІВ

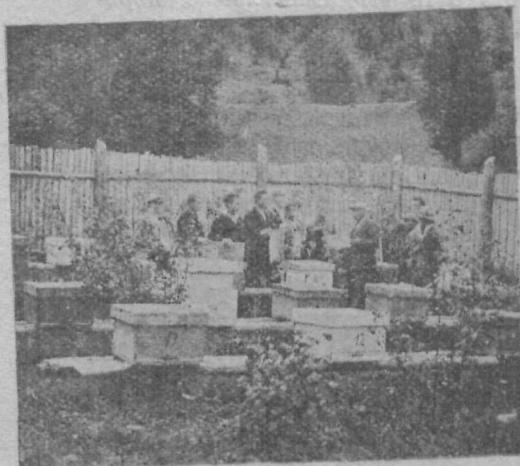
В серпні ц. р. відбулася в сянницькому суді низка карних розправ проти наших священників, що їх попередній староста д-р Скварчиньські позасуджував на різні адміністраційні карн. Й так: о. П. Білінського, сотрудника із Сянока засудив був на кару 10 зл. за збірку на церковні цілі, хоч сам устно на таку збірку парохів позволив. Розуміється, суд звільнив о. Білінського від вини й карн, бо це була збірка між парохіями на чисто церковні цілі, що не вимагає дозволу. О. Жубрида з Прелук засудив згаданий староста на кару 30 зол. за те, що він виїжджаючи до другого села з духовною поміччю, не вимельдувався в громаді. Й в цьому випадку суд звільнив обвинуваченого, не добачуючи в тому порушення мельдункових приписів. Вкінці о.

дек. Цегелика зі Загутиня покарав був староста карою 10 зл. за те, що він перевів збірку на голодуючих у Яворівщині. В цьому випадку суд уважав за вказане знизити кару до одного злотого, мотивуючи своє рішення тим, що ціль, на яку збирав о. Цегелик, була шляхотна.

—o—

БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ

У Ярославі затроївся на смерть підземними газами при копанні криниці монтер Сивий. Знову в Гарсині під Наклом знайшли в полі тіло селянки Радацевої. Вона переходила боса стернею й наступила на тверде стебло зжато-го збіжжа, яке перетяло її жилу. З рани почала так сильно плисти кров, що селянка, не маючи ніякої помочі, померла від кровотечі.

Ученики Сільсько-Господарської Школи Товариства «Просвіта» в Милованню зі своїми двома наuczителями, пп. Іваном Кобличком і Миколою Бреґінбом у пасіці уприватителя школи Савчака в Пасічній. Між учениками стоїть третій зліва наш передплатник Микола Малий з Горішнього Вислока; він скінчив школу в Милованню з дуже добрим успіхом.

ДИТЯЧИЙ САДОК

Дня 19. серпня ц. р. відбулося в Загутині, сянїцького пов., відкриття дитячого садка. Провідницею садка є п. Оля Чабанівна, куратором о. дек. Цегелик. Дітей зголосилося 20. На відчинення садка приїхали з Сянока д-р Каранович із дружиною та д-р Ванчицький. Треба відмітити, що оце вперше від двох літ добився Кружок «Рідної кШоли» дозволу на улаштування дитячого садка на Лемківщині. В 1933. р. було таких садків 8; в 1934. р. староста Скварчинські не дозволив ні на один садок. Щойно новий староста дав дозвіл на садок в Загутині

(Радо помістимо знімку з того садка).

АМАТОРСЬКА ВИСТАВА

Пів року прохав Кружок «Рідної Школи» в Чертежі в старости Скварчинського дозволу на виставу штуки «Безталання». Староста кількакратно заборонював, аж за приходом нового старости, дістали Чертежанці цей дозвіл. Дня 19. серпня ц. р. відбулося представлення її пройшло з дуже великим успіхом. Мала саля не могла помістити своїх та гостей, що прибули на виставу. Були гості з Сянока, Костарівець, Сянїчка, Дубрівки, Новосілець, Заболотець та Юрівець. В антрактах співав хор із Новосілець.

Честь Вам Брати з Чертежа!

ПРИСИЛАЙТЕ ЗНИМКИ З ЛЕМКІВСЬКОГО ЖИТТЯ, РАДО ПОМІСТИМО, ЩОБ НАШІ БРАТИ В АМЕРИЦІ БАЧИЛИ СВОІХ РІДНИХ.

СМЕРТЬ НАЙВИЗНАЧНІШОГО УКРАЇНСЬКОГО АРТИСТА-МАЛЯРА

Ніччю зі середи на четвер, 29. серпня ц. р. помер на львівській клініці по короткій, а важкій недугі, найвизначніший український артист-маляр, Олекса Новаківський. Помер у 63-му році життя. Залишив двох синів. Олекса Новаківський був із роду придніпрянцем. Проживав і творив у своїй малярській школі у Львові.

Похорони відбулися з Преображенської Церкви, де жалібну панахиду правив Преосв. Єпископ Бучко, в супроводі численного Духовенства та українського Громадянства. В. Й. П.

ЗЕМЛЕТРУС НА ПІДКАРПАТТЮ

В місцевості Доргово (правдива українська назва Дорогів, так само не треба говорити ані писати — Берегово, Тячево, Мукачево — лише все Березів, Тячів, Мукачів!!!), біля Хусту на Закарпатті, почули в ночі землетрус, що побудив усіх мешканців. Занепокоєне населення провело ніч під голим небом. Також у Квасах, повіт Рахів тряслася земля. В короткому часі — це вже третій легкий землетрус у цих сторонах.

ЗА СКАРБОНКУ РІДНОЇ ШКОЛИ

По розв'язанню читальні «Просвіта» в Улючу над Сяном забрали свідомі громадяни скарбонку Р.Ш. з читальні до місцевої кооперативи, де молодь збирала добровільні датки на Рідну Школу, щоб пізніше ці гроші вислати до Львова. За це покарано в Березові Михайла Морайка і Михайла Тхіря карою 10 денного арешту. Але окружний суд в Ряшеві звільнив обох від вини і кари, бо кожному вільно, ба і треба! помагати рідним товариствам. (В. П.).

НОВИЙ ШКІЛЬНИЙ РІК

Всім добре відомо, що Львівська Кураторія затвердила один обов'язуючий український правопис. Цей правопис обов'язує у всіх народних школах з українською мовою навчання. Тому саме й українська шкільна молодь на Лемківщині має покористатися українською шкільною читанкою, призначеною для всіх українських шкільних дітей, бо навчання в якійнебудь говірці — а тим самим і в лемківській, не принесе освіти дітям. — Навпаки воно принесе багато шкоди всім інтересам, які потребують для користі загалу — добре освічених громадян.

Тому батьки шкільної молоді, купуйте своїм дітям українські букварі та читанки. І людям буде мило і Богові Слава.

ВЕСЕЛИЙ «КАНЦЛЕР»

Прибічник о. д-ра Масцюха, о. Іоан Полянській, що бундючно зве себе «канцлером», загостив дня 18. ц. м. до Межиброда, правити Службу Божу. Замість проповіді пустився о. Полянській на неперебірчиву агітацію, викрикуючи на українців-зайдів та радив гнати «тих заволок із села». Ми — мовив — русській нарід, великий, якби ми трималися разом, то був би тепер великий русській нарід. Незгоду ширять вороги, прийдіть по Службі Божій до читальні Качковського, то я вам багато скажу, чого тут у церкві не можу сказати». Цікаві люди хотіли піти до читальні Качковського та послухати мудрощів «веселого канцлера», але до читальні допустили тільки качковських менерів. На памятку свого побуту — забрав о. Полянській з церкви зпонад царських врат, вишиваний рушник. Не знаємо, як в церковній мові називається таке забрання, в нас по-звичайному називається воно дуже погано. Ми віримо, що вишиваний рушник гарна річ, але забирати її з церкви, це вже не гарно!

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ У БОЛЬШЕВІ

Переслідування католиків на Совітській Україні в останніх часах нагально зростають. Большевики накладають на останні католицькі церкви велитенські податки, які неможливо заплатити. В таких випадках замикають церкви і передають їх на збіжжіві магазини, або кіна. Одночасно большевики переслідують звязато католицьких священників. В Києві арештували останнього греко-католицького священника о. Щепанюка.

На Білорусі зі 120 кат. церков залишилося тільки 30 церков. На просторі всього СССР. переводять масові арештування священників і накладають на них великі кари.

Такі то гаразди заводять жиді-комуністи, але рука Божа їх не мине. Жорстокі були переслідування християн за римських цсарів та минулися, минуться також жидівські ряди на Українських Землях. Кров невинних піметиться на безбожниках.

ЗОЛОЧІВСЬКІ АНТИСЕМІТИ

На мурах Золочева появилися польські й українські афіші, писані й розмальовувані ручно, з закликами бойкотувати жидів. Перелякані жиди Золочева кинулися до старости й коменданта поліції, щоби вони перешкодили дальшій протижидівській пропаганді на Золочівському терені.

Патріотичний хлам

(Передрук з «Українського Бескиду» ч. 32.).

По лемківських селах розкидують якісь темні духи календар: «Поцеха Старосьці» на 1936 рік виключно релігійного змісту, накладом і друком Tomasza Nagłowskiego і S-ki w Częstochowie Календар багато ілюстрований. — В календарській частині на кожний місяць знаходиться біографія якогось польського святого або святої і їхні заслуги для польського народу і костела. На місяць квітень знаходимо і для нас ось яку цікаву «історичну» вістку:

Błg. Konstancja, księżna lwowska,
29 kwietnia

Córka była Beli, króla węgierskiego, a siostrą błg. Kunekundy i Jolanty. Wychowana pobożnie, skromna była Konstancja, cicha i posłuszna. Mawiała że natem polega wartość człowieka, gdy wypełnia obowiązki swoje dokładnie. — Księża lwowski Lew, słysząc o jej cnotach, prosił ojca o rękę Konstancji. Namysłano się, gdyż księża był gwałtowny, a nie otrzymał się z błędów szymatyckich. Przeważyla jednak myśl, że dobra żona nawróci złego męża. Została więc Konstancja żoną Lwa, i zamieszkała na zamku we Lwowie.

Wśród nowych ludzi poznała stosunki miejscowe. Ziemia lwowsko-haliccka należała do Polski, a została oderwana od niej przez Kiowskiego księcia Włodzimierza, a ludności polskiej narzucono obrządek grecki i język ruski. Księży łacińskich wypędzono z Kijowa. Napływali popł, którzy od Przemyśla na Wołyniu i Podolu szerzili szwzme i na-

rzucali obrządek grecki polakom. Tak powstali rusini sztucznie, będąc właściwie polakami obrządku greckiego.

W zamku była dla Konstancji urządzone kaplica, w której odprawiał ksiądz polski nabożeństwo w obrządku łacińskim. Wisiał w niej obraz N. P. Marji, który od cesarza bizantyńskiego otrzymał księże Lew. Przed tym obrazem modliła się zawsze Konstancja i wypraszała rozliczne łaski dla siebie i dla ludności.

От якою «стравою» кормлять наших Лемків! Тенденція такої «релігійної» літератури очевидна: Під покришкою святих річей перепачковується на лемківське село такий патріотичний хлам, на який самі Лемки звернули увагу, навіть ті, що їздили на «Свенто гур». Сміялися сердечно зі своїх «просвітителів» і дивувалися, що вони такі темні *невіжі!* Намішали гороху з капустою і пхаються з цим під лемківську стріху. На щастя, ця лемківська стріха настільки відпорна, що такий хлам легенько по ній сплізне, як весняна вода, а до твердої душі Лемка й не загляне. Лемко настільки має заховавчого інстинкту, що відріжнить зараз правду від фалшу, як і ця лемківська дитина відріжляє зараз всякі «Пломки і Пломичкі», якими їх по школах засипують, замість нашого «Дзвіночка», що несе їй радість життя.

іф.

Плаче та ридає московська цукотуха

Москофільська «Земля і Воля» в ч. 30. ц. р., жалується, що польський міністер внутрішніх справ, який недавно обїздив Східну Галичину, не бачив руського народу, лиш український та з жалем каже на польський уряд «нас не видить». Так, господинове! Вас ніхто і ніколи не видить, щоб ви взагалі, щось доброго і корисного для народу робили, тому вас як труп ніхто не видить.

Знова вас всі видять як таких, які маючи мільйонів маетки та народні домни, які збудував український нарід своєю кєрвавицею, а ви ті мільйонів маетки народу змарнували і знищили та виставили на ліцитацію жидам. Отак вас всі видять, і тому вас всім вже забагато. Се бачуть і чужі люди, що москофіли з мільйонів зробили «нічо», а Українці з нічого зробили мільйонів установи, як Маслосоюзи, Центросоюзи, Центробанки, народні і середні школи, театри, музеї, одним словом все, що треба культурному народови. Тому з таким народом і противник мусить числитися.

Тепер навіть на Лемківщині вже зачинають москофілів «не видіти», бо хоч їх тишили послом, то і так не дали, бо шкода, небіщикови життя ніх-

то вже не верне. Бо щоб Бог знащо їм дати, то вони все знищать і змарнують та жидам продадут на ліцитації. Вже така доля тих вимираючих кацапських недобитків, що смаруй їх медом, а вони все... смердять.

Аякже — тоді — як свідомий нарід визволюється з нужди, з одного сотника дороблюється народного майна — тоді московські пройдисвіти проинваують рештки селянської кєрвавиці. Егеж — у Сяюці «молочарники» місто пильнувати молочарні та не допустити до заглади «Бескиду» — заливалися шпиритаями, а молочарня була зачинена. Знову львівські кацапи проциндрювали по каварнях і ріжних яскинях «Народний Дім»; свідомо при помочі комісаржуф Бачинських і Гулуф пхали в жидівські руки народне надбання. Тепер «йойчать», бо не буде за що батярувати і вилігуватися під жидівськими причамаи.

Як виталилемки ап. Адміністратора. Коли ось недавно обїжджав о. др. Масцох з візитою своїх парохіян у Сандєччині, загостив також до православної Кам'яни. Тут православні написали йому на привіт напис у немилу тоні. Так-то наворачтаються православні до свого владки. А мали, як

москалі впевняли перед його іменуванням — кого на їх думку треба було, (такі, що про нього старалися), навернутися зараз на лоно греко-католицької церкви, — як тільки дістануть свого єпископа.

Обіщовали, а тепер ведуть в тій справі хіба таку кампанію: «и Богу свища и дяволу огарок». А з каміонського привіту напевно сміються тепер у кулак, що так справилися православні каміончани, — хоч о. Полянському все ще здається, буцім то українці цілій біді винні і тому він дальше не по волі народа, горнється до кринищких вожаків; які сьогодні кадять ап. Адміністраторові, а завтра витають православних батюшків. От собі славна компанія Гнатишаків, Сьокалів з царськими прапорчиками.

Також деякі священники з підриманівських сіл, яким забажалося краших парохій — на сміх і ганьбу понавішувати казали на брамах московські хоруговки. — Ой, не добре буде на очах свідомого народа продавати себе ради хліба — бо народ усе бачить і дорозумівається. — Погана слава піде між народом, а панування минеться необачним...

ЗІБРАНЕ НА УКРАЇНІ ЗБІЖЖА ЛЕЖИТЬ НА ПОЛІ

В київськiм, одеськiм, дніпропетровськiм та інших районах лежить під голім небом около 5 мільйонів пудів зерна. Недостачу приміщень, магазинів та других засобів безпеки збіжжя відчувають цього року ще гірше, як торік. Така то большевицька господарка.

НЕ ЛИШАЙТЕ ДІТЕЙ БЕЗ ОПІКИ

У Гривалті, повіт Новий Торг, вибухла величезна пожежа, що охопила дві третини села. На місце катастрофи прибули пожежні сторожі зі Щавиці і сусідних місцевостей. Згоріло 46 мешкальних домів і кількадесят господарських будинків. Доходження виказало, що вогонь спирчинили діти, лишєні без опіки.

ПОЛОМИЛИ ПОЛІЦІЯНТОВИ КАРАБІН

На мазурськiм весіллi під Тарновом побилися хлопці. Коли, на слідуєчий день прийшла поліція, щоб перевести слідство, хлопці кинулися на неї, вирвали одному поліціянтови карабін та побили його. Тепер відповідають за це перед судом. Колиб таке трапилося на нашому весіллi — то певно зроблено б з цього «велику політику» — а крак. Курієр кричав би в небо-голоси...

Переводіть збірки на фонд
«Нашого Лемка»

Про культурно-освітню працю в Горіш. Вислоці пов. Сянік

Вислік-Горішній, є частиною села Висолка Великого, положеного в Карпатах, у східній частині Низького або Лемківського Бескиду. Горішній Вислок віддалений від заліз. станції (Команьчи) 9 км., а від чехословацької границі 5—6 км. Через таку близькість границі не вільно без підграничного пашпорту нікому з українських центральних і повітових організацій та установ висилати відпоручників до Горішнього Вислока. На цім громадяни не можуть користати в місці з освітньо-культурних анкет, наряд і т. п., які відбуваються часто в інших селах Лемківщини, на яких реферують освітники, агрономи, інженери. — В Горішньому Вислоці громадяни мусять самі вчитися працювати для себе й свого села. Тож за почином Дм. Блажейовського, студента, і Дм. Матійця основано в нас читальню «Просвіти» дня 11 жовтня 1931. р. Першим головою був Дм. Гузиляк, господар. І вже в першому році існування відбувалися сходини членів читальні досить правильно; всі читали книжки і часописи голосно. В 1933 році за почином Миколи Малого (абсолютента сільсько-госп. Школи в Милованнію) основано мішаний хор при читальні «Просвіти», що співає в церкві під диригентурою п. Степана Цуприка. До цього хору належало 25 членів. За ініціативою М. Малого основано рівнож у цьому році Аматорський Гурток. Головою Гуртка є М. Малий, а режисером п. Ст. Цуприк. Гурток відіграв дня 29. 4. 1934. р. дві штуки: «Пан писар» Гр. Марусина і «Сатана в бочці». Актори, як на перший раз, добре відіграли свої ролі, а Юстина Галена в ролі «Феськи» у штуці «Сатана в бочці» знаменито відіграла роллю. Це представлення було перше в нашому селі. І громадяни дуже цим зацікавилися. Глядачів було понад 200. Дальше Ама. Гурток вистав не дає, бо не має відповідної сали, а в школі інспектор не дозволяє давати вистави. Хор при нашій читальні також не діяльний, бо диригент п. Ст. Цуприк виїхав до Сянока і тому нема кому його провадити.

Однак освітня праця в читальні не загалмовується, хіба що зміниться на іншу форму. За почином Виділу читальні маємо намір оснувати «Самоосвітній Гурток» під проводом Миколи Малого. — Великою перешкодою в праці і розвитку нашої читальні є брак відповідного і власного приміщення;

міститься тепер в одного господаря. В читальні є впорядкована бібліотека з 210 томів. Членів є 40. Виділ читальні відбуває досить

часто свої засідання. Читальня передплачує «Нашого Лемка», «Життя і Знання» та «Свободу». Тепер третім з ряду головою читальні є Микола Малий.

Докладніше про діяльність нашої читальні іншим разом.

Львів, дня 2. 9. 1935.
М. М.—й.

Всі туди, де правда

Наше село **Смільник**, біля Лупкова, належить до найкращих сіл лупківської округи. Любимо та дуже радо читаємо всі національні українські часописи, як «Народня Справа», «Український Бескид», «Наш Приятель», «Наш Лемко», «Дзвіночок», знаємо також «Новий Час», «Наш Прапор» і «Комаря». Наші господарі, без різниці в переконаннях, (бо ще якимось чудом проживає в нашому селі кількох нерозважних «старовірків», що від лупківських могокан і Грабців черпали неіаивість до всього, що народне, здорове, своє—українське), однозгідно кажуть, що дуже тяжко було би жити без найкращого господарського календаря «Золотий Колос». У цьому календарі всьо находимо, що лишень господар загадає, тому він повинен щороку находитися в кожній господарській хаті.

Однак вороги не засипляють і посилають даром свої дикунські газети і календарі з Кривиці—бо навіть ті, що за це платять, кажуть, що ще від сотворення світа, не бачили таких плюгавих шмат, як кривицька—розбійницька газета. Навіть большевики не дорівняли би кривичанським писакам. Тож наряд дивується, що дозволяють таку гниль друкувати і нею туманити народ, на очах цілого культурного світа. Пхається також до нашого села продажня «Земля і Воля» за замотиличений «Русский Галас», що напередки розпинає цілу Лемківщину і готує гірше ярмо, як перед сотками років.

Доказом тої «пособляючої» роботи, ось така подія. Свідомі селяни Смільника заложили кооперативу, бо побачили, що годі дальше топити цілий свій дорібок у ненаситних жидівських руках. Але нерозважні «старовірки», що їх всюди звуть кацапами, наперекір здоровому розумові—заложили за юдиним підшептом вихованків «подвижника Грабця» — аж дві московські кооперативи, давай будемо Україну бурити!

Не мило писати про такі річі, але для науки і розваги подаємо це всім до відома, щоб наш народ у горах, прибитий недолею пізнавав, хто йому добра бажає.

Однак на самім заложенню двох нових кооператив не скінчилося. Звертаємо також увагу, що ми дуже

радо витаємо кожний новий почин, кожную нову читальню, йдемо назустріч кожній одиниці людині, що горнеться до науки й знання—отже — хто не тішився б, що Смільнику аж три кооперативи розвиваються?

Мало три, бо в селі при згоді, при чесній праці та організації може бути навіть десять добрих кооператив — одна споживча, друга шевська, бо кожний взуття потребує, третя кравецька, четверта господарська, що переробляє господарські продукти, пята молочарська, шоста машинова і так моглиб ми до сотки начислювати, щоби бодай почасти захопити всі господарські залузи.

Що-ж тоді роблять смільничанські намовлені кооператори? Щоб стягнути людей до себе, платять за яйце таку ціну, як у Сяноці, напастують людей по дорозі та силою тягають до своєї кооперативи, мовляв—у нас найдешевше купите! Аж одної ночі хтось обікрав нашу кооперативу (нашу—розуміємо—українську). Виновників—як звичайно не викрили. Та наш склепар «заблудив» до кацапської кооперативи і знає, що сталося?

Нічо страшного; тільки пізнав там наші товари. У слідстві та по переведенню ревізії, вишло шило з мішка, бо крім закрадених річей з нашої кооперативи, найшли там ще багато річей, що пропали в селі. У висліді судового процесу відібрано наш товар і склепар кацапської кооперативи (назвиська не виявляємо), вифасував «лем» 6 місяців Іванонової хижі. Бувало в теперішних часах, що злоді обікрави кооперативу, часом склепар зробить манко, але—щоб кооператива—обікрала другу кооперативу, про таке світ не чував.

Чи можливе таке в других народів? Де тоді подівається братня любов, сусідська згода, невжеж аж так далеко лупчанські большевики грабці випачили душу народа, що не бачите межі людяности? Сусіди з нас сміються, як ми себе руйнуємо. Хочете пізнше, щоб вас шанували, статочними газдами звали? Дивуетесь, як вами понітують і понижують вашу честь на кожному кроці лупківські жиди паталахи! Чи ви чули коли, щоб жид жиди в цей спосіб підкопував?

Який пастир — таке стадо

БІБРКА НАД СЯНОМ.

Це гористе село з гарною столітньою церквою. Є тут і читальня і кооператива, але молодіж не дуже горнеться до науки. Дівчата вдягаються в міську тандиту, бо мовляв — тяжко працювати коло лєну та робити з нього гарне домашнє полотно. Непорядно також піти у вишивках до костела, бо там дають образці, медаліки, або на фестини, що їх заняті при праві доріг сапери улаштувають, бо тут знову купують чєколяду, лємоняду та обіцюють женихатися з «панськими» дівчатами (єгеж тоді — як верба грушки зародить!).

Найбільшю потіхою села то вже гарцерки, що палять «огніско», показують чудеса, навіть наш отець парох Дм. Ч. не стидається і ходить дивитися на такі пописи. То-ж і не дивно, що на вечірках більше народу, як у святу неділю в Божому Домі. До того нарід боїться всього, що своє рідне, народне й українське, бо у вишивках заборонено співати в крилосі, духовному провідникові все ще бажається «матушки Расеї», навіть гарцерки з того сміються та самі кажуть, що недовго вже народ дасть себе дурманити московськими дурійками.

Аж лячно, що деякі гарцерки, що тут приїхали з корінної Польщі, кажуть, що зле роблять наші дівчата — стидаючися народньої, гарної ноші, своїх звичаїв, що цураються старі і молоді своєї церкви, ходять жебраючи по військових кухнях «за репетою».

Деякі свідоміші господарі запитують свого пароха, чи дійсно продовж сороклітнього його побуту в Бібрі нічо їє далося зробити для народа? Чи так тяжко набути для дітей діточі книжки, виховуючі часописи; в селі повинні бути діточі бібліотеки. Дівчата повинні в зимі уладжати курси вишивання, шиття, крою, куховарства, щоб з них були свідомі матері, а не жидівські витирачки, повинні читати «Жіночу Волю», що вчить і веде українське жіноцтво до кращого Завтра і до ліпшого добробуту, щоб уміли виховувати дітей, які досі валяються в попелі.

— Який пастир — таке стадо — каже свята приповідка — та не дай Бог, щоб у Бібрі вона здійснювалася. Не хочемо в це повірити. Натомість віримо і бажаємо нашим братам і сестрам з Бібрки — горніться до науки й знання, плекайте народню честь, вистерігайтесь чужинецьких підшептів, бо вони ніколи до добра не ведуть. Від основ перебудуйте ціле село, за правду, славу і честь Українського Великого Народу змагайтесь.

Вкінці вам затуманені московським райом — кажемо, що пропала та ніколи не вернеться ваща надія на мо-

сковську поміч — не було та не буде в нас москалів.

Не вірите? Ану спробуйте обернути води Сяну, щоб «взадгуз» плинули!

На старі роки старайтесь вирівняти кривду, заподіяну народови; ліпше пізно, як ніколи! Не хочете самі стати на твердий, народній шлях, то бодай не спиняйте повіреного вашій опіці народу, щоб нас чужі не висмивали, а ваші кости з гробу не викидали і каменем на вашу могилу не кидали.

Беріться за руки з добрими і чесними людьми, навчайте людей доброго, свого, рідного; тоді ні старий, ні дитина не поміняє нашого чудового прадідівського обряду і нашої національної приналежности за лихі образці, медаліки.

Тернопільський.

ПАЛІНКА, ШАЛІНКА ЗРАДИЛА ШУГАЙКА.

Нарікають на біду, але смердюху шють.

В селі Андрушківцях, сяницького повіту, відбувалося гучне весілля в селянина Глищака. Молода була родом з села Довгого, тому з цього села прийшло багато її краянів. А що Глищак хотів, щоб гості «памятали» його весілля, то горівки і пива не жалував. Отже пили і танцювали. Але як гостям вже добре курилося з чуприни, парубки з Довгого пригадали собі якісь старі порахунки, які мали з парубками з Андрушковець. Зараз лямпа розлетілася на кусники, пішли в рух ножі. Коли врешті розділено галабурдників, на землі серед побитих мисок і фляшок валялися в крові три парубки тяжко ранені. Один з них зараз таки на місці помер, а двоє відвезено до шпиталу в Сяноці. От і будуть люди памягати весіля Глищака. Будуть памягати його горівку і пиво особливо ті, що тепер будуть перед судом відповідати й опісля в криміналі гнити. А всьому винен Глищак через свою дурноту. Час уже розум мати нашим селянам і не стягати біду собі і людям.

ОГЛЯДАЧІ ТЛІННИХ ОСТАНКІВ

Нові приписи міністерства суспільної опіки накладають на громади обовязок постійно провірювати причину смерти. Мають це робити лікарі, або спеціально до цього покликані оглядачі тлінних останків. Ці останні перейдуть відповідне перешколення і складатимуть обіт, що совісно виконуватимуть свої функції.

ЗА УКРАЇНСЬКУ ЗАХОРОНКУ В КРИНИЦІ

Польські «матечки» будують вже в Криниці свою захоронку недалеко цвинтаря. Насувається гадка, чому не будують наші СС. Служебниці української захоронки (прецінь цілу Криницю заселяють українці від віків, а в школі зі 7 відділами на селі нема навіть одного латинника), коли і площа є гарна в самому центрі Криниці і грошей, яких 20.000 зол. лежить в купелевім заведенні. Вправді площа і гроші парохіяльні, але ж і захоронка та ціла каменіця буде також парохіяльна. За якісь церковні гроші побудували величаву віллу в Жегестові на Лопаті і там є СС. Служебниці. А тут в Криниці треба би вже будувати, бо і площу могло би купелеве заведення роздобути, а й ті покладні гроші можуть колісь «здевалюватися», тощо. — М. М.

ПРИГАДКА

Закладайте в кожному селі Кружки «Сільського Госнодаря», цього вже вам піхто не заборонить. Одночасно вибирайте в кожному селі догідний кусок поля та висівайте зернятка овочевих дерев. Лемківщина мусить стати найкращим і найкориснішим садом. Одні других навчайте! Бачите в другому селі, що молодець започаткувала та вже має гарну овочеву шкілку — то ви старайтесь випередити їх ще кращю. Про все пишть до нас.

МАРЕВО ГОЛОДУ НА ЗАКАРПАТТЮ

Цьогорічна посуха довела до жахливого неврожаю кукурудзи на Підкарпатті. Кукурудза є там головним харчем населення. Цьогорічний збір кукурудзи є на 85 відсотків менший, ніж минулого року. Таким чниом на Закарпатті повстало грізне марєво голоду. Цікаве, чи починять відповідні тамошні чинники старання, щоб помогти нашим братам у цьому тяжкому положенню?

Три жертви денатурованого спірту

У Заболотю під Живцем, три селяни затроїлися денатурованим спиртусом. Двох померло та третього тяжко хорого відвезли до шпиталу. Таке пише «Український Бєскид» ч. 31, і закінчує «осторожно з такою горівкою!» Знову ми додаємо, що ні оден свідомий громадянин на Лемківщині не буде брати до рук такої шпиритайної гидоти та на сто вітрів буде гнати таких, що затроюють селянство, щоб у цей спосіб вигублювати наш український нарід та самому поширювати свій стан посідання!

Купуйте „Золотий Колос“ на 1936 рік

Підскачили ціни за домашні тварини

В марті ц. р. Англія дозволила привозити до свого краю більшу кількість смальцю та тому, що польські беконярні вичерпали цілий свій запас і почали робити закупки на місцевих ринках, піднялася дещо ціна за безроги, але селяни з тої підвишки дістають тільки охлapi. У Варшави ціна солонини підскачила продовж місяця з 1 зл. за 1 кг. на 1'80 зл. за 1 кг. Тимчасом свіжу солонину, яку нотувала варшавська біржа перед місяцем по 70 зл. за 100 кг., дня 5-го серпня нотувала ти сама біржа по 95 зл., отже звишка ледви о 36—50 проц. Отже селянинові дають спекулянти 95 грошів за 1 кг., а продають по 1'80 зл.

І ніхто в те не вгляне, ніхто не припинить цього рабунку спекулянтів. Вивезе селянин на торговцю свиню, то обскакує його шайка згінників і настає пекло. Коли селянин зажадає вищої ціни, заголюють його, кричать на него, висмівають, ображують... А селяни безрадні перед zorganizованим рабунком.

Тому організація селян конечна. Кооперативно треба боронитись перед визиском. Кооперативно продавати збіжжа, рогату худобу, свині, яйця і т. д., бо інакше спекулянти стягнуть з селянина останню дранку. „Сільський Господар“ і „Повітові Союзи Кооператив“ повинні в тім напрямі розвинути енергійну акцію, щоб боронити село перед визиском. Польські часописи пишуть, що така підвишка може тривати бодай 10—12 місяців.

Також дещо підійшла ціна за худобу, бо держава сама старається підняти та попірати хліборобів, одначе це мало допоможе, бо нарід задовжений по самі вуха. З одного боку попірають рільництво, то знову видумують щораз нові драчки, так що повстає одно велике блудне колесо, що в йому загибає село. Збіжжя подешевіло, господар сподівався по жнивах (які там у нас в горах жнива—як град і буря все витовкла!) — продати яку мірчину зерна—та продавай, щоб на передновку в десятеро дороше купувати!

Створили також Міжнародню Господарчу Комісію; ледви чи і вона дещо путнього для нашого села продумає. Рільнича держава, що коштом села хоче вдержати рівновагу—ніколи цим способом не вибеться з кризи на чисті води.

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: П'ять стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна восьма стор. — 40 зол. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-му шпальту — 80 сот., Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот. Дрібні оголошення за слово 10 сот.

ЯКІ РАКИ — ТАКІ РАЧЕННЯ

Закацапшена „Земля і Воля“ звертає увагу „декотрим сільським учителям, неукам на Лемківщині“, на якій вони підставі виповняють шкільні свідoctва в рубриці (де має бути по нашому написано: „українська мова“ —), словами: „język łemkowski“.

Дивуємося, яка звізда обявилася над заскорузленими московськими головами, що вони виступили проти свого криничанського побратима, бо язичіе земле-польського писакі пічим не „відрїжнюється від ганебноі „трофановщини“!

З того кожний добре бачить, що лише москалі здібні на різні крутіїства, призвичаїлися робити експерименти з душею народа; не так давно хвалили себе взаімно, тепер вдають розкуйдовчений когутів. Але роздору ширити не перестают! Так роблять все люди, які відорвалися від свого матірнього пня.

ПЕРЕХИТРИЛА.

(Сміхovníк)

Раз Параска пішла в місто Курку продавати;
Жидки в місті обступили
Пі давай торгувати...
— «А Іле хцеце, гаадцяццо,
За теґо курчака?»
— Та два золоті! — «Іле? Дам вам
Найвижэй алоцяка!»
— Не продам! — «То дам вам цутора,
Спжедайце! Я в мірже
Опуще пуд золотеґо
На якім товаже...
Тай згодилась; йде Параска
До склепу тай рече:
— Дайте там пів дека перцю,
Лиш цього, що пече...
Пятнадцять грошів відтрутїть
З пів злотоґо злижка,
Бо за деко тридцять грошів. —
Решту тої злишки.
Цеґбо тридцять сотиків,
Так після умови —
Дайте мені готівкою,
Тай будьте здорові!

подав Ст. В.

ЛИСТУВАННЯ.

Вл. Степан Кіцей, Канада: листа одержали, передплата заплачена до кінця 1936 р. Проємно подати точну адресу на „Дзвіночок“ до Ясьонки. Оказовий „Дзвіночок“ вислали. Широ здоровімо.

„ИНТЕЛІГЕНТИ“ — ПОПРАВТЕСЯ!

Аж прикро чоловікови приходить ся нотувати такий факт, як бездільність нашої студентської молоді і ріжних панів-матуристів. Є у Воробликах студентів і „матуристів“ хоч гать гати, та вони здатні хіба на те, щоб по цілій божій днині лежати горілиць на „пляжі“ понад берегом річки Табор, або нівроки мурликати собі ріжні „Декамерони“, або інші „Раздва-тши“... Час би вам пригадати, як то ваші батьки криваві гроші на вас накладали і взятися за культурну працю для власних батьків і братів.

Ще багато хопти зістало до вполення, „посада“ вам з неба не впаде, як не будете „мішатись у політику“.

Ану, покажіть, що вас навчили в гімназії, дайте но один з другим по кілька відчитів в „Сільському Господареві“ тоді якась користь із вашої науки буде!

Чміль.

НАПАД ЗБУІВ

В лісі між Грибовом а Пташковою напали три збуї на двох господарів, які вертали з ярмарку, і зажадали від них, щоб видали їм всі гроші. Селяни хотіли ратуватись утечею, але це їм не вдалось, бо збуї дігнали їх і побили. В часі бійки один з господарів відгриз палець одному збуєви. Але збуї убезвладнили обох селян, забрали їм 120 зл., а опісля звязали шнурями, закнеблювали уста і кинули в лісову гуцу. На щастя, на другий день один селянин вийшов збирати гриби і випадково найшов в гуці звязаних та закнеблюваних селян і виратував. Поліція шукає збуїв і здається легко їй буде знайти збуїв, бо знайшла відгрижений палець.

МІСЦЕ ЗАСЛАННЯ ШЕВЧЕНКА

Окрема експедиція, вислана з Києва до Орського місця заслання Шевченка, відкрила літопис подій Орської твердині з першої половини XIX в. Експедиція списала низку легенд, звязаних з примусовим побутом Шевченка в Оренбурзі і Орську.

„Золотий Колос“ повинен бути в кожній лемківській хаті.